

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ = ΓΕΓΟΝΟΣ =

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Λάμπης Λατρινός νέος με πολύ φαντασία έχει δύο μοναδικούς πόθους στη ζωή. Ν' αποκτήση φιλικότητα και να γράψη ένα δράμα, που να κατασκευασθή την Αθήνα.

Ένα δούλο ο Λατρινός βγαίνει περλιότα. Σιγά-σιγά, παραπτόντως άσκητα, φτάνει περα από το τέμα Λαχρυνών. Ο ήλιος βασιλεύει πιά. Βαστα σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό. Βραδυάξεται... Έξαφνα ο Λάμπης βλέπει να τον πλησιάζει μία νεαρή, κομψή δεσποινίδα, ή όποία του λέει τρομαγμένα να την συνοδεύη, γιατί, δυο έποπτοι άγνωστοί την παρακολουθούν. Ο Λάμπης δέχεται ευχάριστος και φτάνουν κάτω άπ' τη ραγδαία βροχή ποταμιού, στο σπίτι της νέας. Έκεί ή νέα τον πιάνει ν' άνέρη έπάνω, ως να περάσει ή βροχή, και τον συνιστά στον μπαμπά της, τον κ. Γαλαξίδη και στη γηραιά μητέρα της. Μα ή βροχή πέρτα με το τουλούμι κ' ό νεος, μα μάλατα και τον παρακαλούν, δέχεται να φάη μαζί τους και μένει και να κοιμηθή εκεί. Έξω ή νεροποντή μαινισται.

Τη στιγμή όμως που ο Λατρινός μένει μόνος στο δωμάτιό του, αντιλαμβάνεται ότι τουχουν κλειδώσει την πόρτα! Αυτό τον άνησχει. Τι συμβαίνει άραγε; Σε τι είδους σπίτι βρίσκεται; Σχέβει άπ' το παράθυρο και βλέπει κάτω μέσ' στο σκοτάδι τους δυο έποπτους άγνωστους. Γίνεται άνω κάτω, μα δεν άρει να βρή σιγά-σιγά τη ψυχραιμία του. Σαλπώνεται στο κρεβάτι και σκεπάζεται να δραματοποιήση όλη του αυτή την περιπέτεια, έτσι όπως την έφραντίσθηκε μυστηριώδη και τρομαχτή. Έτσι τον πέρνει έξωφρα ο ή ύπνος... Κοιμάται και νουθεύεται πώς όσα του συνέβησαν δεν ήσαν παρα ή ύπόθεσις του δραματικού του έργου, τό όποιο έγράφη και παιζεται επί τέλους. Το κοινόν κεντροδοσιάζεται. Λαθοκοιτάει. Κοιμιάζει: "Τον συγγραφέα... Λατρινό του πετόν και λικιά πιστοτόν. Μάλα-τι περιήγο! - τα περιστατήρια όσα να φτάσουν επάνω τον γίνονται... μαζέδρια... Το μυαλό του σκοτεινάται. Νουθεύεται τώρα πως προστάτειται την Φλώρα άπο κάποιους μακροχούρους που θέλουν να την φουρέσουν. Την κρατάει στην άγκυλιά του και δίνει μία προδιά-μέσα στον ήλιο του-μία προδιάστο τοίχο του δωματίου, άπ' τό κροτο της όποιος Ξυπνά, μ' ένα... μαζέδρι στην άγκυλιά άντι της Φλώρας!..

Μ' ένα πλήθμα σκρύνεται άπ' τό κρεβάτι του και σκεπάζεται ταμαγμένος άόμοια όσα του συνέβησαν. Μα γιατί τον κλειδώσαν και πάλιν; Μήπως ήταν τούτλη ή Φλώρα; Γιατί όχι ή γυναίκες σινε ήστιακές. Μήπως τά φροσμάτια της χηδές βραδυ δεν ήσαν παρά-ξένα. Ένώ κάνει τις σκεψές αυτές ο Λατρινός ακούει έξω άπ' την πόρτα θρόνιστο. Ταμαγμένος παρμένα να δή τι συμβαίνει. Θα τον άνοήσουν; Μ' άλλόμοια όρα!.. Ο ή κωλοστοί ποτύνά άπ' έξω τον υποβόλουσιν σ' ανάγκη. Είπαι ο Λάμπης ο Λατρινός; Έγραψες τόχο; Το έδωσες στο τάδε διάστο!... Ο Λάμπης άρρίξται!..

— Άνοιξτε μου!...
Μά ή άλλόκοτη άντη ανάγκησιν έξοικουλήθει.

(Μέζω του σημείου αυτό έγραψαν ο κ. κ. Στεφ. Κάρης, Αιμιλία Κάρη, Παύλος Νιρβάνης, Ι. Κληματούρης και Ιω. Κόκκατος. Συνεχίζει ο κ. Κόκκατος).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ήν έρω τι σας ενδιαφέρουν όλ' αυτά, είπε. Πιστέω ότι κατά τό στήματι πώς Έλληρ ήντ έκείθενος να διατυπώση ποσορικός ή έργωρικός τά διανοήματα τον...

— Άρμος τοός δικολοφισμός. Άπάντησε να ή όχι, γιατί μα τον Άγιον Φανοτόν της Κομποστέλλας σού την άναρη.

— Ναι, είπε ο Λάμπης.

— Όμοίως ότι έχετε γράμη και ποιήματα και έπειδή δεν σού τά δημοσιεύουν στα έβδομαδιαία περιδικία, επιτίθεται παντός γωροχό χειοισιασού πού θα τολμήση να καθήση μαζί όσα μαζί σον.

— Ήν έπειθήρη εναντίον κανενός.

— Άπαγγέλλεις τά ποιήματα σον, άλίτηρη, χωρίς να σού τό ζητήσουν και άν αυτό δεν είνε άδικος έπίθεσις, τότε τι είνε;

— Άπάντησε λοιπόν να, ή όχι.

— Ναι.

— Άρετέ. Έποισήσον μας λοιπόν ότι δεν θα ξαναγράψης δράμα.

Ο Λάμπης έκανε να χαμογελάση.

— Άρρίστε ε' άσεται, κόνε.

Σού φράεται να έξη ενδημη όρη το πιστόλι αυτό. Έχω τη σοβαρότητα έξη σφαιροών. Άπάντησε λοιπόν.

Ο Λάμπης δοκέφθηκε. Άν έχω να κάνω με μεθνομένους και μου την άνάγκη; Και άλήτησε.

— Πολύ καλά. Δεν γράφο στο έξης δράμα.

— Όχι ν' απαγγέλλης πλέον ποιήματα σον.

— Μάλιστα. Όχι ποιήματα.

— Τώρα θα μας δώσης άντη τη δήλωση έργωρ-κος με την έποισήη σον.

— Μα αυτό είνε άνήνοστος έκβασμός. Άνοήμα.

— Καλά σού έλεγα έγω να τόν ξεμελερόθουμε άμέσως, είπε ο άνθρο-πος με την ψεύτικη μύτη στον άλλο με τό γενάκι.

— Όχι άματα, είπε ή γυναίκα. Συναίνουμι τό αίμα. Έχω προσο-οικό όζο να τού στάξουμε στη γλώσσα να τελειώση άμέσως.

Ο Λάμπης, αναγνώρισε τη φωνή της. Ήταν εκείνη πού είχε παρω-οιασθή για κούφα Γαλαξίδου. Βοή τη δηλητηριάστοια. Αύτά τά τρα-γοκοιμιά τόν ξεενεύρισαν.

— Καλά, είπε, γράφο.

Τού έδωσαν χαρτί και ένα στυλογράφο και ο άνθροπος με τό γενάκι τού έληφόροσε.

Άηλόνο καταρροηματικά και επί λόγω τμής ότι θεοορών έεροσουλία' τά γραφο θεατικά έχοα και κρίνον ως άδικον έπίθενον και' άπλόπτο' διαρτόν τό ν' απαγγέλλω τά ποιήματα μου, δεν θα ξαναγράψω ποτέ άλλο τά ποιήτα, ούτε άλλο τά δεύτερα.

— Έξέλασε και τά διαρρήματα. Προέπει να τόν δέσουμε από δίες τις κούρες, είπε ή ψεύτικη μύτη.

— Καλά έε. Προόθεσε λοιπόν, ούτε διαρρήματα και βάλε την έπο-γραφή σου.

Ο Λάμπης άρμος να πάρουν την έπιτόγραφη δήλωση και ορκώθηκε να φάη.

— Στάσον, τού φώναζε τό ψεύτικο γενάκι. Άν έτελειώ-οαμε. Πόσα ζηρήματα έχεις άπάνω σον.

— Δεν τό λέγατε τόχο όσα πός είνε για τά ζηρήματα, πούά εκάνατε άδεται.

— Είπα πόσα ζηρήματα έχεις άπάνω σον; είπε με φο-ροση φωνή τό γενάκι. Έχεις τούά δεικτοέλεπτα καιρό.

Ο Λάμπης έδωσε τό ποστολόλι του. Τό πήρ', ο άλλος με τη ψεύτικη μύτη, έγραψε και είπε.

— Τούά τόν έπιτακοσίον κερήτη και μερικά λιανά, είπε. Τώρα έλάξω ότι θα με άρρίστε να φάη, είπε ο

Λάμπης.

— Απατάσαι. Άν είμαι λιανά. Θέλωμε μόνον να πληρώσης τις ζημιές πού έχουμε. Έπινοθήσεις, κόνε, έπινοθήσεις. Έν ποτόκο τό χροσού σον γέμα έδώ στο σπίτι. Άν πιστέω να είγες την άξισση να φάς τόν πευδοόμο σ' ένα ξένο σπίτι τζάματα; Κούτησε τούάντα δοαχμίες, φτάνουν.

Τού έδωσαν πάλι τό ποστολόλι άγοφ εκούτησαν τις τούάντα δοαχμίες. Έποτόκο ότι είμαι έκείθενος πιά.

— Έχεις λάθος. Και τά βύσωνα και ή ψυχική οδύνη εκείνον πού ήναχθάσθων να διαβάσουν τό έργο σον. Σε λίγο θα φτάση έδώ ένα αυτο-κίνητο και θα μας πύη όλους στο Φάληρο. Θα φάμε και θα πιούμε και θα πληρώσης τό γέμα. Για να μη φωνιάσης θα σ' έχουμε γμώση ως πού να βγούμε από την πόλη.

— Και δεν φοβάσθε μήπως σάς καταγγέλλω αύτω στην άστυνομία για τό άνοστο άστέτο σας.

— Δεν θα τό κάμης γιατί τότε θα δημοσιεύουμε στις έφημερίδες τη δήλωσή σον πως δεν θα ξαναγράψης. Άν άντέχης σ' αυτό τό ορζάτιο κάμε το.

— Τα αυτοκίνητα έχθωσαν, είπε ή γυναίκα.

Τότε τού έβαλαν ένα ματιλί στο στόμα και έβγαλαν τις μύσκες, τη μύτη και τό γενάκι ένφ' άπάνω άνήβαιναν και άλλοι. Ο Λάμπης είδε μ' έκπληξή τον ότι βρισκόταν μεταξύ τών ήθοποιών του θύσων Άμοισοφού. Μόνο ή Φλώρα τού ήταν άγνωστη. Ήταν μία νέα ήθοποιός. Και τι γέλοια πού έχανε ή άφιλότιμη πού τόν είδε. Τόν κατέ-βασαν με κλειμένο τό στόμα στο δούμο κ' έμ-πύηκαν, όκτώ εν δίω άτομα σε δύο θαυμάσιες κων-τιλλάκ πού έπερίμεναν εκεί.

— Στο Φάληρο, έφώναζε ο άρχηγος.

Ώστε πού φάρος επρόόκετο. Θα βλέπαμε ε' άποτελέσματα. Σκέφθηκε να κάμη φασαρία και να προσκαλέη την προσοχή κανενός από τούς άρισούς τόλιον πού έβλεπε στο δούμο, αλλά στυλογράφη-κε την έργωρική δήλωσι πού είχε έποισάρη.

(Άκολουθεί)

